

Arrest

nr. 275 554 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 november 2018 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 6 mei 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van meer dan drie maanden.

1.2. Op 26 juni 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 2 december 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 14 januari 2020 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 11 juni

2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 1 juli 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 17 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 2 februari 2021 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 26 juni 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Op 29 september 2021 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Op 18 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.09.2021 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [O.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse grootvader, [A.M.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Nederlandse grootvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden bij huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Attest Inburgering dd. 19.07.2019, bewijs van taalniveau Nederlands dd. 07.05.2019 op naam van betrokkene, resultaat maatschappelijke oriëntatie werkjaar 2018 - 2019.

- Attest OCMW Antwerpen dd. 03.12.2021 op naam van betrokkene en referentiepersoon waaruit blijkt dat zij niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

- Betaalspecificatie i.v.m. WAO-uitkering voor de periode april tot september 2021 op naam van referentiepersoon waaruit een maandelijks uitkering blijkt van gemiddeld € 1435,36 euro.

- Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene over een periode van 2016 tot 2018. Gelet de onvermogenheid onvoldoende is aangetoond, kan niet worden aangenomen dat betrokkene daadwerkelijk op de hiervoor vermelde bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- Attestation de non propriété N° 2664/2021 dd. 16.11.2021, afgeleverd te Caidat De Tsaf, waaruit moet blijken dat betrokkene nooit eigendommen heeft gehad op desbetreffende grondgebied. Er wordt niets gesteld over eigendommen elders in het land;

- Attestation de non revenu N° 2665/2021 dd. 15.11.2021, afgeleverd te Caidat De Tsaf, waaruit moet blijken dat betrokkene nooit inkomsten heeft gehad op desbetreffende grondgebied. Er wordt niets gesteld over tewerkstellingen of andere inkomsten, verworven elders in het land;

- Attestation de non profession dd. 16.11.2021, afgeleverd te Caidat De Tsaf, waaruit moet blijken dat betrokkene nooit tewerkgesteld is geweest op desbetreffende grondgebied. Er wordt niets gesteld over tewerkstellingen elders in het land;

- Attestation administrative N° 2267/2021 dd. 16.11.2021 waaruit het adres blijkt waar hij gedomicilieerd was voor zijn vertrek uit Marokko. Louter ergens adres houden sluit niet immers niet uit dat betrokkene elders kon werken en/of eigendommen en/of inkomsten kon verwerven.

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC N°2261/2021 dd. 21.12.2021. Dit attest dateert van jaren na het vertrek van betrokkene in Marokko, de relevantie kan dan ook niet worden opgemerkt. Bovendien werd het opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene zelf, en kan zodoende het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten.

- Attestation du Revenu n° 2261/2021 dd. 21.12.2021 met betrekking tot belastingjaren 2015/2016 en 2017 waarin is opgenomen dat betrokkene geen onroerende inkomsten had in Driouch in het jaar 2016, 2017 2018, en waarin is opgenomen dat betrokkene geen belastingen dient te betalen op inkomen verworven uit professionele activiteiten allerhande. Het is echter niet omdat betrokkene geen belastingen diende te betalen voor het inkomstenjaar sinds 2016 of geen aangifte deed of moest doen, dat hij geen economische activiteiten had of eigenaar is/was van onroerende goederen aldaar. Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is/was van het indienen van een belastingaangifte, dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Op basis van het geheel kan dus geenszins besloten worden dat betrokkene onvermogen zou zijn.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene vooraf-gaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in België tewerkgesteld was, en dit over geruime tijd, en voorafgaand aan huidige aanvraag. Dit getuigt ervan dat er helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon: betrokkene is duidelijk een jonge, zelfstandige man die wel degelijk in staat is zelf een inkomen te verwerven. Derhalve kan hij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° in België.

Er dient opgemerkt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres (sinds 07.11.2018) als de referentie-persoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

[...]

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de kleinzoon van dhr. [A.], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker deed opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

De aanvraag werd evenwel geweigerd, waarbij verwerende partij opnieuw stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van voornoemd wetsartikel.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

[...]

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 32 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan verzoeker, in de periode 2016 – 2018 en dus in de periode dat verzoeker nog in Marokko verbleef.

(stuk 2)

Verwerende partij bewtist dit niet (!), doch neemt de geldverzendingen niet in aanmerking omdat de onvermogensdheid niet voldoende zou aangetoond zijn en daardoor niet voldoende zou blijken dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien (quod non, zie infra).

Dergelijke motivering houdt evenwel geen stand in het licht van de bewoordingen van artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet en de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie en van Uw Raad.

Immers, wat het ‘ten laste’ zijn betreft, dient te worden verwezen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Ook Uw Raad oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldverzendingen en de attesten van onvermogensdheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voor-zien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

In casu werden er dus in een ruime periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging op zéér regelmatige basis gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker. Dit geeft blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon. Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

[...]

Verzoeker toonde tevens zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

In de bestreden beslissing aanvaardt verwerende partij dit niet, waardoor ook de financiële/materiële steun niet wordt aanvaard, daar men stelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was en er dus ook niet kon worden aangetoond of hij de financiële steun vanwege de referentiepersoon nodig had om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker legde nochtans de volgende stukken voor:

- Attest 'non propriété' waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen heeft;*
- Attest 'non revenu' waaruit blijkt dat verzoeker nooit inkomsten heeft genoten;*
- Attest 'non profession' waaruit blijkt dat verzoeker nooit gewerkt heeft;*
- Attest van domicilie.*

(stukken 3 tem 6)

Verwerende partij stelt hiervan dat deze attesten, omdat ze betrekking hebben op het grondgebied van Caidat De Tsaf (zijnde de regio waar verzoeker verbleef in Marokko), niet uitsluiten dat verzoeker geen eigendommen/inkomsten/job had in een ander deel van Marokko.

Dergelijke motivering houdt geen stand en gaat in tegen alle redelijkheid.

Welke attesten verzoeker dan wel dient voor te leggen is een raadsel... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907) :

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Deze attesten werden bovendien afgeleverd door officiële instanties om gebruikt te mogen worden in rechte en betreffen dus

géén verklaringen op eer. Men mag aannemen dat de bevoegde belastingdienst weet wat ze doet en een attest aflevert dat betrekking heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in dat bepaald rechtsgebied bevindt.

Verzoeker verwijst tevens naar artikel 8.6 van het nieuw B.W.:

“Art. 8.6. Bewijs door waarschijnlijkheid

Onverminderd de verplichting tot medewerking van alle partijen aan de bewijsvoering, kan hij die de bewijslast draagt van een negatief feit, genoeg nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit.

Hetzelfde geldt voor positieve feiten waarvan het vanwege de aard zelf van het te bewijzen feit niet mogelijk of niet redelijk is om een zeker bewijs te verlangen.”

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvoldoende inkomsten had (zie stukken supra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in zijn levensonderhoud te voorzien.

[...]

Verzoeker legde tevens nog de 2 volgende attesten voor:

- Attestation ‘non imposition’ waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende taks moest betalen;
- Attestation ‘revenu’ waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomstenbelastingen moest betalen.

(stukken 7, 8)

Ook deze attesten aanvaardt verwerende partij niet omdat ze werden opgemaakt op een moment dat verzoeker reeds aanwezig was in België.

Ten eerste is het niet omdat men in een ander land verblijft (België), dat men geen eigendommen en dus eigendomsbelastingen zou kunnen hebben in het herkomstland (Marokko). Verzoeker heeft dus wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat dit niet het geval is, in combinatie met het attest hierboven waaruit blijkt dat hij toutcourt nooit eigendommen heeft gehad! Logischerwijs betaalt men dan ook geen belastingen hierop.

Ten tweede wordt in het attest m.b.t. de inkomstenbelastingen letterlijk geattesteerd dat het betrekking heeft op de inkomstenjaren 2015, 2016, 2017. Verzoeker heeft dus geen inkomsten genoten, uit geen enkele bron (werk, roerende goederen, landbouw, ...). De redenering van verwerende partij, dat het niet is omdat men geen belastingen betaalt dat men geen inkomsten geniet, houdt geen steek. Wanneer men inkomsten geniet, betaalt men belastingen, punt. Indien verzoeker zou vrijgesteld zijn, zoals verwerende partij insinueert, betekent dit alleszins dat hij dermate weinig inkomsten genoot dat hij in aanmerking kwam voor een vrijstelling. Doch verzoeker heeft nooit gewerkt, zoals hierboven werd aangetoond.

Verzoeker heeft afdoende zijn onvermogen bewezen! De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

[...]

Dat verzoeker zelf gewerkt heeft eens hij in België verbleef, doet hieraan geen afbreuk. Dit weerhouden betreft het toevoegen van een voorwaarde die niet bij wet is voorzien!

Verzoeker mocht werken in het kader van huidige verblijfsaanvraag en heeft dit dan ook gedaan. Het hebben van werk in België (met een ruimere arbeidsmarkt met veel kansen) betekent geenszins dat men dan ook maar werk had of kon hebben in een quasi ontwikkelingsland als Marokko.

[...]

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Uitkering WAO van de referentiepersoon;
- Attest OCMW ‘geen steun’.

(stukken 9, 10)

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In het voorliggende geval dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.4. Verzoeker diende op 29 september 2021, voor de zesde keer, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit. Hij beriep zich met andere woorden op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.5. In de bestreden beslissing wijst verweerder op de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, zoals dit het geval is voor verzoeker, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon om te kunnen worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie. Verweerder verduidelijkt dat de vereiste van het “ten laste zijn” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder is van mening dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn”. Verweerder gaat in zijn beslissing in op de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken om het “ten laste zijn” aan te tonen, maar oordeelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst tot op het ogenblik van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon. Hij stelt dat op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat verzoeker effectief onvermogen is en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon. Verder merkt verweerder op dat verzoeker reeds geruime tijd, en voorafgaand aan de huidige aanvraag, was tewerkgesteld in België. Hij stelt dat dit niet getuigt van een bijzondere afhankelijkheids-band tussen verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon en dat het duidelijk is dat verzoeker een jonge,

zelfstandige man is die wel degelijk in staat is zelf een inkomen te verwerven. Hij besluit dan ook dat verzoeker niet kan worden beschouwd als *“ten laste”* van de Nederlandse referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met deze motieven. Zijn kritiek kan worden opgedeeld in twee onderdelen. Hij betwist in eerste instantie de motieven aangaande het aantonen van het *“ten laste zijn”* van in het land van herkomst, waarbij hij ingaat op alle door hem bij de aanvraag neergelegde stukken aangaande de geldverzekeringen die aan hem werden gedaan in Marokko en zijn ingeroepen onvermogen in dat land. Hij betoogt hiermee wel degelijk te hebben aangetoond dat hij voor het vertrek uit Marokko onvermogen was en financieel afhankelijk van de referentiepersoon. In tweede instantie betoogt verzoeker dat zijn tewerkstelling *“eens hij in België verbleef”* geen afbreuk doet aan het gegeven dat hij heeft aangetoond *“ten laste”* te zijn. Hij is van mening dat verweerder hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet. Hij voert aan dat hij in het kader van de huidige verblijfsaanvraag mocht werken en dit bijgevolg heeft gedaan. Hij betoogt dat het hebben van werk in België geenszins betekent dat hij dan ook maar werk had of kon hebben in Marokko.

2.7. De Raad wijst, in navolging van verzoeker, op de interpretatie van het begrip *“ten laste”* door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). In deze arresten werd uitdrukkelijk gesteld dat onder *“te hunnen laste”* zijn moet worden verstaan dat het familie-lid van een gemeenschapsonderdaan (actueel: Unieburger) die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van deze rechtspraak.

Het is, gelet op de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. De noodzaak van het *“ten laste”* zijn dient aldus reeds te bestaan van in het land van herkomst en dient minstens te bestaan tot het moment van het indienen van de aanvraag.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan worden aangenomen dat verzoeker in de loop van 2018 naar België is gekomen. Volgens de Dolsis-databank is hij sinds 22 november 2018 op regelmatige basis tewerkgesteld in dit land. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Integendeel, hij erkent uitdrukkelijk dat hij *“eens hij in België verbleef”* hier werkzaam was. Aldus bevestigt hij het motief van de bestreden beslissing dat hij in België reeds geruime tijd, en dit voor het indienen van de huidige aanvraag, was tewerkgesteld en zodoende eigen bestaansmiddelen had waarmee hij in zijn levensonderhoud kon voorzien.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat hij bezwaarlijk als *“ten laste”* kan worden beschouwd gezien hij, op het ogenblik van de huidige aanvraag, zelf in zijn onderhoud kon voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Ondanks het feit dat het op zich lovenswaardig is dat verzoeker bestaansmiddelen verwerft uit arbeid, staat dit uiteraard haaks op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij wenst te zien erkend. Verweerder kan niet om de vaststelling heen dat verzoeker op het moment van de huidige aanvraag reeds gedurende langere tijd had gewerkt en zo in zijn eigen bestaansmiddelen voorzorg. Het louter op zeer algemene wijze beweren dat het hebben van werk in België niet betekent dat men ook werk had of kon hebben in Marokko is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de voormelde beoordeling. Gelet op wat voorafgaat en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan niet blijken dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

2.8. De vaststellingen dat, op het moment van de huidige aanvraag, verzoeker reeds geruime tijd werkzaam was in België en uit verzoekers tewerkstelling volgt dat hij niet ten laste is van de referentie-persoon, vormen reeds een voldoende schragend motief van de bestreden beslissing. Gelet op voor-gaande bespreking, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit motief niet weerlegt. Verzoekers overige kritiek op de beoordeling van de neergelegde stortingsbewijzen en de stukken inzake het voorgehouden onvermogen in Marokko voor de komst naar België kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden

beslissing, nu deze is gericht tegen een bijkomende en niet-determinerende motive-ring. Een voldoende belang bij deze kritiek blijkt niet, zodat hierop niet verder moet worden ingegaan.

2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskenning van de wet.

2.10. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.11. In de uiteenzetting van zijn middel brengt verzoeker nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Nergens duidt hij evenwel concreet waarom volgens hem de bestreden beslissing is genomen met miskenning van deze beginselen. Er is dan ook geen sprake van een ontvankelijk middel in zoverre een schending van deze beginselen wordt aangevoerd.

2.12. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van de referentiepersoon en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

Daarnaast is verzoeker hier thans geïntegreerd; hij is hier ingeburgerd, werkt hier, heeft een sociaal en collegiaal netwerk uitgebouwd...

(stukken 11, 12, 13)

Kortom hij leidt een privé en familieleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de hand van de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. De gezinsband en de samenwoning werd bewezen en erkend door verwerende partij.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. Bij de

belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: • de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, • de omvang van de banden in de staat, • de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. • de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieelid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.”

2.14. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie-en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrip-pen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn Nederlandse grootvader, de referentiepersoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in neergaande lijn”* ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentie-persoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan, wat in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten van een Unieburger in neergaande lijn ouder dan 21 jaar slechts kan worden toegekend wanneer is voldaan aan bepaalde voorwaarden (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Zoals is gebleken uit wat voorafgaat, werd een band van afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoeker niet in aanmerking kwam voor de erkenning van zijn verblijfsrecht en hij zich dus evenmin kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een belangenafweging ter zake is dus ook niet aan de orde en er bestaat in hoofdte van het bestuur geen positieve verplichting om de familiebanden van verzoeker met zijn Nederlandse groot-vader te handhaven door middel van de erkenning van een verblijfsrecht voor verzoeker.

Er blijkt verder niet dat verzoeker ter ondersteuning van zijn thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten tot een verblijf. Ook hier blijkt dan

ook niet dat een belangenafweging zich opdrong bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing gaat enkel in op de door verzoeker ingediende aanvraag om gezinshereniging. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS